

Det er jo Sandheden, det skulde den højtærede Minister alligevel se i Øjnene og gaa op imod fremfor at deltage i Talen om, at denne Bank er et Urocentrum. Selvfølgelig er Konkurrenterne misfornøjede. Naturligvis. Har den højtærede Minister ikke saa meget Kendskab til Livet, at han ved, at Konkurrenter altid er misfornøjede med en ubehagelig Konkurrent, og at den frie Konkurrences Udøvere intet højere Maal har end at afskaffe den frie Konkurrence? Det gælder for Bankkapitalen som i al anden kapitalistisk Virksomhed. Der er virkelig ikke noget overraskende deri. Men det er dog for galt at lægge Skylden og Ansvarret over paa den, der er den uskyldige Genstand for Uroen, den, det gaar ud over, den Forretning, der lider under Uroen, naar den findes. Det er dog for galt at lægge Skylden derover, oven i Købet fra den Minister, hvis Pligt og Opgave det er at værne om denne Bank som om de andre Institutioner, der er henlagt til hans Omraade.

Den højtærede Minister glemte foruden de Løfter, jeg før har talt om, at besvare mit lille Spørgsmaal om, hvorvidt Rigsdagen kunde faa Adgang til at stifte Bekendtskab med den Redegørelse og det Forslag, der formentlig er udarbejdet af Embedsmandsudvalget. Da jeg hører fra Venstre, at det er Hensigten at spille Tiden med at lade denne Sag gaa i Udvalg, kunde vi dog i hvert Fald faa det Gode ud af Udvalget, at vi fik Lejlighed til at stifte Bekendtskab med det utvivlsomt meget interessante Aktstykke, som Ministeren betegner som et udmærket Arbejde.

Dernæst gjorde jeg et andet Spørgsmaal, som den højtærede Minister formodentlig ogsaa har overhørt. Jeg spurgte nemlig, om Landmandsbankens Direktion og Bestyrelse har tiltraadt det Forslag, der her foreligger. Det er dog ikke uden Værdi. Man plejer at møde med Oplysning om, at en saadan Sag er tiltraadt paa det paa-gældende Sted, og jeg ved af Erfaring, at hvis jeg var mødt her med et Forslag, som ikke havde været behørigt behandlet paa de forskellige Steder, vilde det være gaaet mig meget ilde, saa jeg formoder, at den højtærede Minister har Formaliteterne i Orden. Er Forslaget virkelig tiltraadt af Landmandsbankens Direktion og Bestyrelse? Jeg gentager dette Spørgsmaal.

Den højtærede Minister sluttede med at sige, at han forstod godt mine kritiske Bemærkninger, for jeg ønskede jo ingen Ordning, jeg ønskede, at Tiden skulde trække ud, saa at vi kunde faa denne Stats-

bank. Ja, naar Ministeren siger det, vil jeg ikke benægte, at det naturligvis skulde være mig overmaade kært, om vi kunde faa en Statsbank. Jeg vilde være en daarlig Socialdemokrat, hvis jeg ikke vedkendte mig, at jeg ønskede at opfylde vort Program; jeg har det i saa Henseende anderledes end Venstre, der ligefrem praler af, at det er villigt til at lægge Programmet til Side. Men i øvrigt er det vel ikke saa frygtindgydende, at jeg altsaa ønsker en sund og naturlig Udvikling af dette Forhold. Den højtærede Ministers allierede, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, ønsker ganske det samme, hvad han offentligt har vedkendt sig. Han ønsker, at der skal være Ro om Landmandsbanken, at den skal leve sit eget Liv som statsgaranteret Bank den Tid, den har tilbage, og at den altsaa selv, som jeg har sagt det her, faar Lov til at likvidere det, der skal likvideres, og indtjene det mest mulige af det, der kan indtjenes, og at dette ogsaa vilde være det Resultat, der tjente Statens Interesser bedst, derom nærer jeg aldeles ingen Tvivl, ganske uden Hensyn til, om der nu bliver en Statsbank ud af det eller ikke. Fuldstændig ligeegyldigt, hvilket Resultat man efter en Aarrække vil komme til, er der for mig ingen Tvivl om, at naar Banken fortsætter, som den nu gaar — forudsat, at man fra Regeringens Side vil sætte alt ind paa at værne om den og bevare den mod den Uro, den er udsat for —, vil den afvikle adskilligt af det, som Staten i Morgen kommer til at betale, hvis Staten beslutter sig til at ordne Landmandsbank-affæren nu. Landmandsbanken er jo slet ikke nogen daarlig Forretning. Hvad er det for en Tale, at det er en Dødssejler, vi skal se at blive af med hurtigst muligt? Landmandsbanken har i Driftsaarene 1925 og 1926 et Overskud paa 9 Mill. Kr. og har i den samme Tid forrentet disse mægtige Beløb, som den slet ikke har at virke med, som den ingen Indtægt har af, med ca. 12 Mill. Kr. Det vil sige, 21 Mill. Kr. har Banken paa dette Driftsaar indtjent. (Afbrydelse: Paa 2 Aar). Ja, i 1925 og 1926 indtjent. Skulde det egentlig kunne siges at være i saa høj Grad urimeligt at imødesee en fortsat Udvikling af den Art, at imødesee en Tid, i hvilken den hvert Aar afviklede en Del af det, som Staten ellers skal betale? Jeg kan virkelig ikke se, der er nogen Forbrydelse deri.

Den højtærede Minister sagde, at han var ganske paa det rene med, at Borgerne ønskede ingen Statsbank. Borgerne? Hvem er Borgerne, Hr. Minister? Er vi Socialdemokrater udenfor Lands Lov og Ret, maa